

„Benn a Bárány, kinn a farkas.” Az Úr Jézus „benn” a törvényházban, az Őt vádoló sokaság vezetőivel együtt odakint. Pilátus ingázik – lelki értelemben is: próbálja megérteni, megmenteni Jézust, a végén mégis ellene dönt.

A vezetők (papok) kint maradnak, hogy ne legyenek tisztátalanná, megehessék a páskát. Szerintük Jézus már „nem baj, ha bent van” Pilátusnál, tisztátalanná lehet, mert ők már ügyis elítélték. Már csak a halálos ítélet kimondását és végrehajtását várják, és ha Jézus meghal, akkor már „ügysem” eszi meg a páskabarányt.

Sokszoros tévedés. A mózesi törvényben nincs olyan, hogy tisztátalanná lesznek, ha bemennek egy pogány ember házába. Jézus sem lett ezzel tisztátalan. Ők viszont, akik nem mentek be, tisztátalanok voltak – lelki értelemben mindenképpen. „Minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha” (Ézs 64,5), és ők a saját „igazságukkal” ítélték el Jézust.

A páskabarány: Jézus elfogyasztotta (Lk 22,15: „vágyva vágytam arra... hogy megegyem veletek”) – a tanítványaival; a papoknak, Jézus ellenségeinek ehhez semmi köze. – A bárány csak előkép, Jézus az igazi páskaáldozat: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét”. Nem akarták, hogy Jézus az ünnepen haljon meg („nehogy lázadás legyen”), ez mégis akkor következett be – mert valóban Ő Isten (páska)báránya, és ennek az áldozatnak akkor volt az ideje.

Pilátus hol bent, hol kint. Hol Jézust hallgatja, hol a vádlóit. Mint bírónak így kell tennie, de a döntés az övé... Mielőtt valaki megtér, hall Jézusról igazi bizonyágtételeket is, hamis véleményeket / tanításokat is... kegyelem, ha valaki a Krisztusról szóló igazi bizonyágtételt úgy hallja meg, mint Isten szavát, nem emberi véleményt (1Thessz 2,13).

„Te vagy a zsidók királya?” – „Magadtól mondod-e ezt...”. A tanítványoktól így kérdezte az Úr: „ti kinek mondotok engem?”. Pilátus nem tartja Jézust királynak, csak azt akarta tudni, hogy igaz-e a vád, hogy Jézus a zsidók királyának mondja magát. De Jézus megkérdezi tőle és mindenkitől is: mi az, amit „magadtól” mondasz Jézusról, amit nem csak másoknak hittél el? Ismered-e Őt személyesen, és ebből az ismeretségből merítve mit tudsz mondani Róla? – Pilátus semmit, mert nem ismerte Jézust. Csak egy embert lát benne, akit a „kezébe adtak”, róla kell megállapítania, hogy bűnös-e (a római törvények szerint): „mit cselekedtél?”

Ki adta az Úr Jézust „Pilátus kezébe”? Amíg „nem jött el az Ő órája”, senki nem tehet rá a kezét. Amikor eljött, akkor is Ő maga adta oda magát, különben nem tudták volna elfogni (hátraestek, amikor azt mondta: „én vagyok”). Ő adta oda magát, mert úgy döntött: kiissza azt a poharat, amit az Atya adott Neki.

De Jézus Király, és van Országa. Ezt az tudja „magától” elmondani, aki maga is tagja ennek az Országnak, aki ismeri Őt. – Nem e világból való: nem emberek összefogásával jött létre, nem azzal, hogy „kegyesek leszünk és megalapítjuk Isten földi országát” (voltak ilyen próbálkozások). De e világban van: elküldte a Szentlelket, és ahol az evangélium hangzik, és megtérnek emberek, ott jelen van Krisztus az Ő országával (királyi hatalmával). Ahol valaki ténylegesen átadja a „trónt” (az élete vezetését) Neki, ott az Ő országa valósul meg.

„Az én szolgálaim harcolnának, hogy ne szolgáltassanak ki” – és földi király lehessen Jézus. De Ő nem ezért jött, nem is engedte (Jn 6,15). Az Ő szolgálai ma sem harcolnak azért, hogy Őt védjék – hiszen Ő ma már a mennyben van. Még csak azért sem kell harcolnunk, hogy az „Ő ügyét” védjük. De küzdenünk kell a hitért (Júd 3), hogy minket magunkat és testvéreinket ne

vezessenek felre. Nem Krisztust védjük, Ő véd meg minket, és fegyvereket is ad – használnunk kell ezeket.

Jézus a „nem e világból való Király”, aki „e világra jött”, hogy „bizonyosságot tegyen a valóságról”. Arról, ami nem látható, mert ami „látható”, az csak látszat. Becsap, mert elhisszük róla, hogy csak az létezik – ezért gondolkodunk úgy, hogy „együnk, igyunk, mert holnap úgyis meghalunk”, ezért bízunk abban, hogy földi hatalmasságok „bölcseken” megoldják a problémákat, ezért aggodalmaskodunk, hogy van-e elég jócselekedetünk stb. Valakinek bizonyosságot kell tennie a valóságról – arról, ami Istennél van, ami nem látszat, ami nem változik – és ha Neki hiszünk, akkor megszabadulunk attól, hogy a látszatnak higgyünk (Jn 8,32). Erről a valóságról csak Jézus Krisztus tehet bizonyosságot – ezért jött a világba.

„Aki az igazságból való”: eredendően nem vagyunk az „igazságból való” és nem tudunk magunktól azok lenni. Ehhez újonnan kell születnünk – Lélektől, mert „a Lélek az igazság” (1Jn 5,6).

Pilátus nem volt az igazságból való. Isten odaadta Fiát „az ő kezébe” – a mi kezünkbe, hogy megfeszítsük. De aki „az igazságból való”, felismeri, hogy Ő és az Ő királysága a valóság – és beléphet abba, és benne és körülötte is épülni fog az Ő országa.

Jn 17,24

„Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem már a világ kezdete előtt.”